

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23176/2023
27.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милорад Рајић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Богдановић, адвокат из ..., ДД из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 988/22 од 23.03.2022. године, у седници одржаној 27.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 988/22 од 23.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 1629/17 од 09.11.2018. године, исправљеном решењем истог суда под истим бројем од 08.09.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да заоставштину сада пок. ЖЖ, бившег из ..., чини удео од $\frac{1}{2}$ на једној приземној пословној просторији са десне стране од улаза у зграду велике 60 квм, сада у фази грубих радова, све по основу стицања у брачној заједници са тужиљом као и у породичној заједници са туженима и у договору о градњи са туженим ГГ, што су тужени дужни трпети. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора. Допунском пресудом истог суда под истим бројем од 23.12.2019. године, утврђено је да је тужилца сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ на једној приземној пословној просторији са десне стране од улаза у зграду велике 60 квм, сада у фази грубих радова, по основу стицања у брачној заједници са супругом сада пок. ЖЖ, бившем из ..., као и у породичној заједници са туженима сада пок. ЗЗ, ИИ, ББ и ВВ као заједничарима у договору о градњи са туженим са градитељем туженим ГГ, што су тужени ИИ, ББ, ВВ, ДД, ЂЂ и ЕЕ дужни трпети и дозволити укњижбу. Ставом другим изреке, констатовано је да у осталом делу изреке пресуда остаје неизмењена.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 988/22 од 23.03.2022. године, донетом након одржане расправе пред тим судом, ставом првим изреке, преиначене су пресуде Основног суда у Великој Плани П 1629/17 од 09.11.2018. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 08.09.2020. године и допунска пресуда истог

суда под истим бројем од 23.12.2019. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да заоставштину сада пок. ЖЖ, бившег из ..., чини удео од $\frac{1}{2}$ идеална дела, као и да је тужила сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ идеална дела, све на једној приземној пословној просторији са десне стране од улаза у зграду велике 60 квм, сада у фази грубих радова, по основу стицања у брачној заједници тужиле и сада пок. ЖЖ, као и у породичној заједници са туженим сада пок. ИИ, ББ и ВВ и у договору о градњи са туженим ГГ, што би тужени били дужни трпети и дозволити укњижбу, као неоснован. Ставом другим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Великој Плани П 1629/17 од 09.11.2018. године исправљена решењем истог суда под истим бројем од 08.09.2020. године, у ставу другом изреке и одбијене жалбе тужиле и тужених у том делу. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је жалба тужиле повучена у делу којим се побија став први пресуде Основног суда у Великој Плани П 1629/17 од 09.11.2018. године, исправљене решењем истог суда од 08.09.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију, побијајући је у ставовима првом, другом и трећем изреке, како то произлази из навода ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. У вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужила у ревизији указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, како се, сходно одредби члана 407. став 1. ЗПП, због ове битне повреде ревизија не може изјавити, то ови наводи нису разматрани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је од 1981. године била у браку са пок. ЖЖ, са којим има ћерку ЕЕ и сина ЂЂ, овде тужене. ЖЖ је преминуо ...2008. године, његов отац ЗЗ преминуо је ...2012. године у току првостепеног поступка. Мајка пок. ИИ је преминула након изјављених жалби ...2020. године. Тужена ДД је сестра, тужени ББ и ГГ су браћа пок. ЖЖ, а сви су деца пок. ЗЗ и пок. ИИ, док је тужена ВВ, супруга туженог ББ. Током трајања брачне заједнице тужиле и ЖЖ, на парцели ЗЗ кп .. уписаној у ЛН .. КО ..., на месту старе куће изграђена је породична стамбена зграда на спрат, са четири стана. ЗЗ је био грађевински предузимач и градио је ову породичну стамбену зграду за себе и синове, те је сваком сину уступио по један стан у њој. Приземље породичне стамбене зграде која је у основи димензија 11,90 x 10,40 метара, према улици са десне стране од улаза садржи простор површине 36,40 м², димензија 10,40 x 3,50 м, који није одвојен од осталог приземља, односно између тог простора и осталог простора у приземљу не постоји преградни зид, а према пројектној документацији и грађевинској дозволи, која гласи на инвеститора ЗЗ, овај простор представља стамбени простор и у тој функцији се и користи, како је утврђено вештачењем од стране судског вештака грађевинске струке. Овај простор који је тужила означила као локал у приземљу површине 60 м², по грађевинској дозволи и пројектној документацији се налази у делу који представља стамбени простор приземља и исти би могао да има намену пословног простора ако би се извршила промена намене и стамбени простор претворио у пословни, односно просторија која је

од стране тужиље означена као локал површине 60 м², није физички одвојена од осталог простора у приземљу, нити овај простор поседује посебан прикључак за електро инсталацију. У приземљу постоји пословни простор површине 50 м², који је физички издвојен и има одобрење за употребу издато 17.10.1988. године, и изграђен је на основу решења надлежног органа. Преостали део приземља, како је већ објашњено представља стамбени простор. Пок. 33 је по уговору о поклону од 30.03.2011. године, овереном пред Основним судом у Смедереву, Судска јединица у Великој Плани, поклонио, између осталог, свом сину туженом ББ пословни простор укупне површине 50 м², у кући на кп .. КО ..., за који поклонодавац има одобрење за употребу од 17.10.1988. године. Тужиља не спори право својине туженом ББ на локалу у приземљу стамбене зграде који му је отац поклонио, већ тврди да у приземљу зграде постоји и пословна просторија која је сусвојина њена и њеног пок. супруга у једнаким деловима, тако да 1/2 дела те просторије представља заоставштину њеног пок. супруга, а на 1/2 дела она има сусвојину по основу брачне тековине и стицања у широј породичној заједници.

Полазећи од чињеничног стања, утврђеног на основу расправе, другостепени суд је тужбени захтев одбио, јер из изведених доказа произлази да у породичној згради не постоји одређен као посебан и самосталан део, пословна просторија са десне стране од улаза у зграду површине 60 м², на коме тужиља тражи да се утврди да по 1/2 идеалних делова представља заоставштину њеног пок. супруга и њену својину по основу стицања у брачној и породичној заједници, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

По оцени Врховног суда правилан је закључак другостепеног суда, заснован на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, а посебно на налазу вештака, да пословни простор који је предмет тужбеног захтева не постоји као посебан део зграде нити као функционална целина, намењен за обављање делатности, са посебним улазом и физички одвојен од осталог простора, што су услови да део непокретности представља засебну непокретност која може бити предмет самосталног стицања права својине. У овом случају део породичне зграде на коме тужиља тражи утврђење права својине, представља део стамбеног простора у приземљу зграде, а не посебан део зграде – пословну просторију, због чега супротно наводима ревизије не може самостално бити у правном промету.

Без утицаја на другачију одлуку су и наводи ревизије о породичном договору оца – пок. 33 са синовима у погледу приземља породичне зграде и локала који је у њему требало да буду формиран по том договору, с обзиром да из изведених доказа на несумњив начин произлази да је у приземљу као посебан део зграде формиран само локал који је сада у својини туженог ББ, које право му тужиља не спори, а да у преосталом делу приземља нису формиран локали као посебни делови зграде, већ се тај простор користи као стамбени.

Правилна је и одлука о трошковима поступка из става другог и трећег изреке побијане пресуде, којом је потврђена првостепена одлука да свака странка сноси своје трошкове спора и којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка, с обзиром да тужиља, која у парници није успела сходно одредби члана 153. став 1. ЗПП, нема право на накнаду трошкова спора.

На основу изложеног применом члана 414. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић